

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Gerard Bieniek

w sprawie w postępowaniu układowym dłużnika Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego "K.(...)" Sp. z o.o. w Z. na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 listopada 2005 r., na skutek kasacji dłużnika od postanowienia Sądu Okręgowego w G. - Sądu Gospodarczego z dnia 11 października 2004 r., sygn. akt X Gz (...),

oddala kasację.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 24 marca 2004 r. Sąd Rejonowy umorzył postępowanie układowe dłużnika – Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Handlowego „K.(...)” – spółki z o.o. w Z. po dokonaniu następujących ustaleń.

Postępowanie układowe dłużnika zostało utworzone w styczniu 2003 r. Ustalono listy wierzytelności z wyszczególnieniem wierzycieli i określeniem ogólnej kwoty wierzytelności oraz wyznaczono termin zgromadzenia wierzycieli na dzień 11 grudnia 2003 r. Ostatecznie, po ustaleniu listy wierzytelności, do głosowania było uprawnionych 80 wierzycieli. Oznaczało to istnienie quorum w rozumieniu art. 51 prawa o postępowaniu układowym. W rezultacie głosowania układ nie został przyjęty. Sędziakomisarz odroczył termin zgromadzenia na dzień 19 grudnia 2003 r. zgodnie z wnioskiem dłużnika (art. 59 § 1 prawo o postępowaniu układowym). W dniu 19 grudnia 2003 r. ponownie nie doszło do przyjęcia układu. Dłużnik zmienił swoje propozycje układowe (na niekorzyść wierzycieli) i wniósł o wyznaczenie ponownego terminu

zgromadzenia; wniosek ten został uwzględniony i ponowne zgromadzenie wierzycieli wyznaczono na dzień 15 stycznia 2004 r. Jednocześnie został złożony przez innego wierzyciela (K.(...) S.A. w K.) wniosek o umorzenie postępowania układowego na podstawie art. 59 § 3 prawa o postępowaniu układowym, który Sąd uwzględnił. Uchwała wierzycieli, podjęta w nowym terminie (w dniu 19 grudnia 2003 r.) jest ostateczna. Przystąpienie do głosowania nad układem stanowi ostatni moment, w którym dłużnik może zmieniać propozycje układowe na mniej korzystne i wnosić o wyznaczenie ponownego zgromadzenia wierzycieli. Skoro w dniu 19 grudnia 2003 r. przystąpiono do głosowania i wypowiedzieli się wszyscy wierzyciele (a wierzyciel BANK S.A. nie nadesłał swojego głosu), decyzja wierzycieli musi być uważana za ostateczną.

Zażalenie dłużnika na postanowienie o umorzeniu postępowania układowego zostało oddalone przez Sąd Okręgowy. Sąd ten podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną dokonaną przez Sąd pierwszej instancji. Sąd ten stwierdził, że na zgromadzeniu wierzycieli w dniu 11 grudnia 2003 r. układ nie doszedł do skutku z racji braku większości kapitałowej. O terminie tego zgromadzenia był powiadomiony wierzyciel – BANK S.A., jednakże nie oddał głosu na piśmie, ani nie uczestniczył w zgromadzeniu. Na wniosek dłużnika odroczone zgromadzenie na dzień 19 grudnia 2003 r. Wniosek ten zgłoszono na podstawie art. 59 § 1 prawa o postępowaniu układowym. Zgodnie z art. 59 § 2 i § 3 tego prawa, oddany poprzednio głos wierzyciela, który nie stawił się na zgromadzeniu, zachowuje moc przy obliczaniu wyników głosowania, a uchwała zapadła w nowym terminie jest ostateczna. Oznacza to niedopuszczalność wyznaczania kolejnego terminu zgromadzenia wierzycieli celem podjęcia kolejnej decyzji przez wierzycieli.

W toku zgromadzenia w dniu 19 grudnia 2003 r. zarządzane zostało głosowanie, ponieważ stwierdzono wymagane quorum wierzyciel. Wierzyciel - BANK S.A. do dnia 19 grudnia 2003 r. nie złożył swojego głosu na piśmie, a termin zgromadzenia został ustalony zarządzeniem z dnia 27 października 2003 r. Nie było zatem podstaw do uznania, że wierzyciel ten – z powodu nadzwyczajnych okoliczności – nie miał możliwości oddania głosu, skoro wiadomy był mu termin kolejnego zgromadzenia i istniała możliwość oddania głosu na piśmie od chwili zawiadomienia o pierwszym zgromadzeniu.

W kasacji dłużnika podniesiono zarzuty naruszenia art. 214 k.p.c. i art. 233 k.p.c. W kasacji domagano się uchylenia postanowienia Sądu Rejonowego Sądu Okręgowego

z dnia 11 października 2004 r. i przekazanie sprawy „właściwemu Sądowi do ponownego rozpoznania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podstawowe znaczenie w niniejszej sprawie ma kwestia, czy Sąd Okręgowy miał dostateczne podstawy do umorzenia postępowania układowego w świetle art. 60 prawa o postępowaniu układowym. Według skarżącego, dopuszczenie przez Sąd do głosowania nad układem w sytuacji, w której istniały uzasadnione powody do odroczenia posiedzenia Sądu, odbywanego w dniu 19 grudnia 2004 r., spowodowało niemożność pozytywnego głosowania za układem jednego z poważniejszych wierzycieli, tj. BANK S.A. W związku z tym w kasacji wyeksponowany został przede wszystkim zarzut naruszenia art. 214 k.p.c.

Nie sposób wykluczyć możliwości stosowania przepisów k.p.c. dotyczących rozprawy (art. 206 i n. k.p.c.) także w postępowaniu układowym. Generalnie bowiem przyjęto zasadę odpowiedniego stosowania przepisów k.p.c. w takim postępowaniu (art. prawa o postępowaniu układowym; Dz.U. z 1934 r., Nr 93, poz. 836 ze zm.). Mógłby zatem znaleźć zastosowanie także przepis art. 214 k.p.c. Należy jednak zwrócić uwagę na treść tego przepisu.

Podstawa do odroczenia rozprawy (posiedzenia), zachodziłaby wówczas, gdy „nieobecność strony jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyżyć”. W rozpatrywanej sprawie nie chodziło, oczywiście, o obecność wierzyciela (BANK S.A.) na posiedzeniu w dniu 19 grudnia 2003 r., ponieważ wierzyciel ten mógł głosować także na piśmie. Sąd Okręgowy trafnie stwierdził, że brak było podstaw do uznania, iż wierzyciel właśnie z powodu nadzwyczajnych okoliczności (strajku na kolei w dniu 19 września 2003 r.) w ogóle nie miał możliwości oddania głosu na piśmie. Postępowanie układowe otworzone zostało w styczniu 2003 r., wyznaczony został termin zgromadzenia wierzycieli na dzień 11 grudnia 2003 r., o którym wierzyciel BANK S.A. został poinformowany. Dlatego wierzyciel ten miał możliwość oddania głosu dotyczącego układu już od chwili zawiadomienia go o pierwszym zgromadzeniu w dniu 11 grudnia 2003 r. Techniczny sposób przekazania takiego głosu sądowi (np. przez kuriera dłużnika) nie miał już znaczenia.

Niezależnie do tego należy zwrócić uwagę także na sam przebieg posiedzenia odbytego w dniu 19 grudnia 2003 r. Dłużnik (skarżący) przed zarządzeniem głosowania wnosił o zarządzenie przerwy. Po głosowaniu ponowił wniosek o „zarządzenie

technicznej przerwy celem umożliwienia dostarczenia głosu wierzyciela BANK S.A. w W.", a następnie wystąpił z wnioskiem o wyznaczenie ponownego terminu Zgromadzenia wierzycieli na podstawie art. 55 § 1 prawa o postępowaniu układowym. W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia trafnie zwrócono uwagę na to, że zgodnie z art. 59 § 3 prawa o postępowaniu układowym, uchwała wierzycieli zapadła w nowym terminie jest ostateczna. Chodzi tu zarówno o pozytywną, jak i negatywną decyzję wierzycieli (za układem i przeciwko układowi). Wniosek dłużnika na podstawie art. 55 § 1 i 3 prawa o postępowaniu układowym mógłby być zatem zgłoszony najpóźniej przed przystąpieniem do głosowania wierzycieli nad układem. Wniosek zgłoszony po tym zdarzeniu nie może wywoływać skutku w postaci konieczności zarządzenia przez sędziego - komisarza zwołania ponownego zgromadzenia wierzycieli (art. 55 § 3 prawa o postępowaniu układowym). Istniały zatem podstawy do umorzenie postępowania układowego z tej racji, że układ nie doszedł do skutku (art. 60 prawo o postępowaniu układowym).

Zarzut naruszenia przepisu art. 214 k.p.c. okazał się zatem nieuzasadniony. Jeżeli przyjąć, że skarżący podnosi zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (w kasacji powołano się bowiem ogólnie na naruszenie art. 233 k.p.c.), to należy wskazać na bezpodstawność tego zarzutu. Skarżący nie podważał bowiem ustalenia Sądu drugiej instancji, że wierzyciel (BANK S.A.) miał jednak możliwość złożenia głosu za układem w odpowiednim czasie, a nie tylko w dniu 19 grudnia 2003 r.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 393¹² k.p.c. w zw. z art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) oddalił kasację dłużnika jako nieuzasadnioną.